

L'OPINIÓ

Any V-Número 326 • BARCELONA • Diumenge, 19 de juny de 1932
Preu: 10 cèntims

LA RAO DEL NOSTRE OPTIMISME

Les paraules del President de la Generalitat pronunciades ahir davant dels periodistes a propòsit de l'estat en què es troba la discussió de l'Estatut trasllueixen fidelment l'estat d'esperit del poble català en aquests moments transcendents.

Les Corts Constituents — deia Francesc Macià — podrien mantenir-se en un moment d'incomprensió, però això només pot representar un retard per a l'aprovació de l'Estatut. I res més. Catalunya manté el mateix esperit patriòtic d'abans, i quan un poble pensa així i es manté serè per damunt dels esdeveniments que li puguin produir un moment de vacil·lació o de sorpresa, arriba on es proposa arribar.

Aquest optimisme de Macià, que és el nostre optimisme, alguns el qualifiquen de pueril. Per exemple La Nau, periòdic que després d'una navegació bastant accidentada, ha atracat, de moment, en les aigües manses de la Unió Democràtica de Catalunya, el partit novell que té per líder el senyor Carrasco i Formiguera.

Que ens titlles de puerils, perquè tenim aquest optimisme La Veu de Catalunya, òrgan d'un partit que no ha cregut mai en el poble, que ha desdenyat d'acostar-se'l perquè només l'interessava la classe burgesa, no ens estranyaria. El seu líder, Francesc Cambó, ha manifestat repetidament, que el que pensava el poble no calia tenir-ho en compte, i que el que calia era que uns quants homes superiors — ell entre ells — sapiguessin el que li convenia, per a guiar-lo en aquest sentit. És el que acaba de dir, també, Mussolini: El poble no és ningú.

Però que ens titlles de puerils l'òrgan del senyor Carrasco i Formiguera que se les dona d'enfant terrible i que ahir dialogava amb el senyor Rojo Villanova i li deia: Aci els únics que tenim raó som vostè i jo i no pas aquesta mitja tinta de la minoria catalana; ja és tot un cas.

Nosaltres som optimistes en dos temps: perquè creiem que amb la República, Espanya ha canviat — cadascú és ben lliure de pensar el contrari — i per tant que l'Estatut serà aprovat per les Constituents, i perquè creiem que el poble de Catalunya faria respectar la seva voluntat si les Corts no l'aprovesin. En aquest segon temps del nostre optimisme, som optimistes perquè creiem en el poble, heus aci.

En qualificar de pueril el nostre optimisme, els que empen aquest qualificatiu vol dir que no tenen cap confiança en el poble. I aleshores és xocant que aquests que no tenen confiança en el poble siguin els que a Madrid arriben a trencar la unanimitat d'una disciplina parlamentària per a tractar de marcar una actitud d'intransigència. Intransigència, per què, si al darrera no creuen en ningú?

Davant de l'Estatut de Catalunya portat al Parlament de la República hi ha diverses menes de catalans escamats. Però en la mateixa mena d'escama coincideixen uns catalans en situació benestant, el clàssic tipus del senyor Esteve que us diu resignat, aplanat i sense esma: —Amb la República com amb la Monarquia, tots els espanyols són iguals. No hi ha res a fer. Tot quedarà com abans. És inútil fer-se il·lusions. I la gent d'ací s'hi resignarà. No n'hi cal cap dubte —, i uns altres catalans que ja van néixer escamats, jovent ple de bona fe, diríem il·luminat, que es pensa que no complirà amb el seu deure si no s'organitzava a la manera militar, i al qual si li pregunten què pensa de la situació, us fa: —Malament. No ens hem pas de fer il·lusions. Ens ho haurem de prendre per la força. Però això és impossible. El poble és masell.

I si els interrompeu: —Aleshores... — us repliquen amatents: —Res. no ens seguirien sinó quatre exaltats. Però bé s'ha de fer veure que es fa alguna cosa i que estem preparats...!

Són dues negacions de l'optimisme, que coincideixen. L'escama no els permet, a aquests darrers, ni tenir fe en si mateixos. Perquè quan s'està disposat a anar a la lluita s'ha de tenir una gran fe, i a tots els exèrcits, els que dubten, només amb què dubtin, ja són uns mal soldats.

En les lluites modernes per la llibertat dels pobles, no se sap de cap poble que hagi triomfat al camp de batalla. Altrament es comprèn, perquè els pobles oprimits que han de lluitar per la seva llibertat contra el poble opressor, estan en desigualtat de condicions quant a armament.

Es la voluntat del poble, unànime, serena, resolta en la fortitud que la mateixa unanimitat li dona, la que veng i la que es fa respectar. La voluntat del poble que té més força que els canons i les baionetes.

En aquesta voluntat del poble català, disposada a adoptar una actitud civil, unànime, resolta si el cas del triomf de la incomprensió arribés, és en la qual nosaltres creiem. I hi creiem cegament, absolutament.

Per això som optimistes. Si no creiéssim en el poble català, no defensaríem el seu dret a la llibertat. Creuríem que tenen raó els que tracten de tenir-lo sota el seu domini.

L'Esquerra, de dol

EL DIPUTAT ALBERT DE QUINTANA HA MORT A MADRID

Madrid, 18. — A les vuit del vespre d'avui, i al sanatori del Roser, ha mort el diputat de l'Esquerra catalana, senyor Albert Quintana de León.

Voltaven el senyor Quintana, en el moment de morir, la seva esposa Josefa Cuenca, el seu pare, senyor Pompeu, i la diputat a Corts, Marguerida Nelken, així com també el duc d'Hornachuelos.

El cadàver serà traslladat a Torroella de Montgrí (Girona), per tal de rebre sepultura al panteó de la família.

En conèixer-se la notícia en els medis polítics de Madrid, produí enor me sensació. Passaren per la casa mortuòria per tal de manifestar el seu condol, gran nombre de personalitats polítiques, de la colònia catalana, de l'Esquerra i altres.

Hom col·locà a la clínica diversos plecs, els quals foren ràpidament emplenats de signatures.

El sentiment que ha causat la mort del senyor Quintana, ha estat general.

Les informacions de Madrid ens confirmen, a darrera hora, la trista notícia de la mort d'Albert de Quintana. Les previsions pessimistes d'aquests darrers dies s'han acomplert. El diputat gironí ha finat a primeres hores d'ahir passada, al Sanatori on havia hagut d'ingressar, voltat dels seus i de bons amics que l'han acompanyat en els darrers instants, però lluny del país natal, les aspiracions del qual havia estat cridat a fer prevaler al Parlament de la República, Albert de Quintana ha mort en plena lluita, quan la seva existència era més preciosa per a Catalunya.

L'Esquerra Republicana perd un dels seus millors elements, i la minoria parlamentària se sentirà d'aquesta baixa. Albert de Quintana era un temperament essencialment polític, republicà i catalanista de sempre i fins el moll dels ossos; home de sentiments arrelats, rectilini i mai desmentit, com tants n'ha donat als nostres ideals la terra que el veié néixer i créixer, i on reposaran per sempre les seves despulles. Era un excellent orador, florit i càlid, i en aquest aspecte les seves intervencions parlamentàries no han estat cap revelació perquè la seva fama d'orador el feia reclamar per tots els públics de Catalunya, molts anys abans ja de la creació de l'Esquerra.

Plomes més autoritzades que la nostra, recalcaran la personalitat rellevant de l'amic que ens deixa, en el doble aspecte del polític i de l'advocat. En aquests moments dolorosos, i en ocasió de comunicar als lectors la trista notícia de la seva mort, ens cal expressar la nostra simpatia a la seva distingida família, que tots els catalans que hem posat i les nostres esperances en les rellevants qualitats del malaguanyat diputat gironí, acompanyarem en el sentiment.

Els desacords radical-socialistes

Més adhesions als senyors Botella i Ortega Gasset (Eduard)

Oviedo, 17. — De matinada ha acabat l'assemblea dels radicals socialistes. S'ha discutit l'acord de l'assemblea de Santander, d'expulsar els senyors Ortega Gasset i Botella, però la majoria no estigué d'acord amb el criteri dels delegats, perquè portaven un mandat de concòrdia.

Sembla que es produirà una escisió a la província, ja que són molts els partidaris dels senyors Ortega Gasset i Botella Asensi.

Per més maniobres que es facin contra l'Estatut, aquest serà aprovat i Catalunya serà governada pels catalans. Perquè això ha d'ésser fatalment així, el poble català conserva el seu optimisme i es manté absolutament serè.

Declaracions del President de la Generalitat

IMPRESSIO PARLAMENTARIA. - "CATALUNYA OBTINDRA LES LLIBERTATS QUE ELLA VULGUI" - DEMA, DILLUNS, ES REUNIRA A BARCELONA, LA MINORIA CATALANA

Ahir, al matí, com té per costum, el President de la Generalitat, senyor Macià, rebé la visita dels periodistes que fan informació en aquell centre oficial. Després de les salutacions amables, el senyor Macià fou interrogat per un company respecte l'acord d'expulsió del senyor Carrasco de la minoria catalana.

—Això és una qüestió resolta —digué—. No cal insistir-hi. Si la minoria va prendre aquest acord, és que tenia un motiu, i aquest és estrictament un motiu de disciplina, i no pas — com alguns creuen — per les paraules que pronuncià.

Un altre repòrter féu avinent al senyor Macià que un dels periòdics més catalanistes havia retirat la pissarra en la qual es donava compte del curs de les discussions de l'Estatut, i que això havia motivat una interpretació pessimista.

—El poble de Catalunya segueix sense perdre el seu optimisme, perquè si ell vol tindrà l'Estatut. En principi semblava que es produïa un decalmet, però ha estat fàcilment superat. Catalunya sabrà esperar amb serenitat, tranquil·litat i fermesa el descabellament dels debats parlamentaris sobre l'Estatut. Insisteixo en què Catalunya tindrà les llibertats que li pertocuen, i si les Corts són tan incomprensives podran retardar la concessió, però res més que retardar-la. La minoria catalana es mantindrà al Parlament amb la fermesa necessària i amb la dignitat que correspon al càrrec de mandatari que ostenten els seus homes.

Per la meua part segueixo essent optimista. Aquest incident no em preocupa gaire. En fi, l'actitud de la minoria catalana responrà a l'actitud que mostri el Parlament.

—¿No creieu que l'actitud del senyor Carrasco tindrà imitadors?

—Que té que veure això? Ell va expressar amb sinceritat el que sentia. Altres n'hi ha que pensen com ell i van més enllà i tot. Carrasco acceptà l'Estatut i estigué conforme que l'Estatut anés a les Corts Constituents per a ésser eadunament discutit. El cas és que —repeti el senyor Macià— el senyor Carrasco va incorrre en una manca de disciplina.

—¿El senyor Companys es quedarà a Madrid?

—De moment sí, per tal de realitzar gestions encaminades a evitar tota mena de dificultats a la normal discussió de l'Estatut.

—¿Es veritat que dilluns reunirà el Directori de l'Esquerra Republicana?

—Es reuneix el Directori. No és que el reuneixi jo. El que podem dir és que dilluns tindrà lloc una reunió de la minoria catalana per a canviar impressions.

—¿Així demà aniré a Sùria?

—Crec que sí —respongué el senyor Macià.

Finalment el senyor Macià digué:

—Estic segur que Catalunya segueix amb la mateixa atenció i fervor patriòtic la tramitació de l'Estatut. Essent així, a despit dels moviments de sorpresa i vacil·lació, no hi ha dubte que obtindrà la seva llibertat. Naturalment el nostre desig és que l'obtingui d'acord amb la resta d'Espanya, i esperem que això serà possible perquè no podem dubtar que hi arribi la comprensió dels nostres germans i que es trobarà una fórmula de concòrdia.

I sense tenir cap altra notícia per a comunicar-los, el senyor Macià s'acomiadà afectuosament dels representants de la premsa.

L'elaboració de l'Estatut basc

L'Ajuntament de Pamplona s'hi oposarà

PAMPLONA, 18. — A la sessió municipal quedà fixada l'actitud de l'Ajuntament davant del projecte d'Estatut vasco-navarrès.

L'alcalde, de filiació republicana, féu constar que el consell es podia pronunciar per l'Estatut simplement, per l'Estatut amb esmenes i contra l'Estatut, i anuncià que presentaria algunes esmenes.

Els regidors de la minoria catòlica proposaren que primerament es votés la totalitat del projecte, per ésser això parlamentari.

La votació fou la següent: contra l'Estatut, 13 vots dels catòlics; per l'Estatut amb esmenes, 8 vots de les esquerres, i per l'Estatut simplement, dos vots de les esquerres.

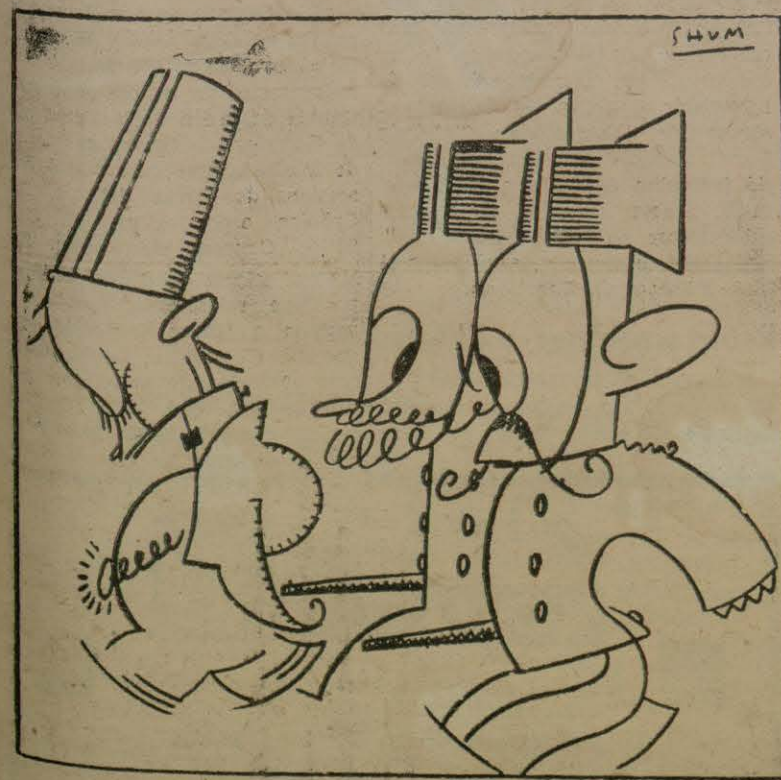
S'acordà que l'Ajuntament es pronuncià a l'Assemblea del dia 19 contra l'Estatut, i es designà l'alcalde perquè el representi en aquest acte, amb l'encomanat càrrec exprés que voti contra l'Estatut.

ELS POBRES XILENS

Un dels telegrams que donen compte del nou pronunciament xilè diu que el coronel Grove i el senyor Matte, actualment presoners, seran deportats "per haver orientat el moviment cap al comunisme". Nosaltres diríem que ho seran per haver només orientat el moviment en aquest sentit, si és que verament llur actuació ha tingut l'orientació que ara li atribueixen els generals triomfants. Si Grove i Matte eren de debò comunistes no havien pas d'orientar sinó d'imposar a cops d'autoritat, començant per desorganitzar, les estructures burgeses. Havien d'haver sublevat els soldats contra els oficials, llançant els rots contra els terratinents, desfet arreu el poc o molt ordre existent, perquè la voluntat dels oprimits anés a enfortir els nuclis que havien d'organitzar l'ordre comunista.

Però és gairebé segur que això era fora de l'abast dels comunistes de Xile. Aquest país, com gairebé tots els altres països americans que suporten la tràgica herència espanyola, no solament és verd per a la democràcia sinó fins per a aquelles dictadures que no són una simple disbauxa de casta. Grove i els seus companys han estat víctimes de llurs pròpies il·lusions. Els Sáenz i els Gutiérrez, com abans els Ibáñez, enterraran tota esperança nacional d'alliberar-se dels capitals estrangers, de la misèria latifundista, de la ronya espiritual i material que es cria a les casernes.

Parlar encara, després d'aquesta nova victòria dels opressors tradicionals del poble xilè, de pla de govern socialista, com fa aquest senyor Dávila en qui tenen confiança els capitalistes d'Anglaterra i d'Amèrica que controlen la cèlebre "Cosach", és riure's sense gaire gràcia d'una dissort que sembla irreparable.

INICI DE TEMPORADA...
Distingides personalitats han començat llur estiu.